

OP WEG NAAR COMPOSTELA: INSPIRATIE EN TRANSPIRATIE!

Deze zomer zijn we op initiatief van ons bisdom met een bus vol pelgrims naar Compostela geweest. Startpunt was deze keer St-Jean-Pied-de-Port, aan de Frans-Spaanse grens. Maar eerst kwamen we samen in Maasmechelen waar we de zondagsviering bijwoonden en gezonden werden door de deken en begeleider op onze tocht, Luc Herbots. We kregen ook al het symbool van de dag mee: de geloofsbrief (Credencial). Deze oude pelgrimstraditie is nog steeds van kracht! Die **symbolen** waren dit jaar een geslaagde nieuwigheid: elke dag stond zo'n symbool centraal (het kruis, de palster of pelgrimsstaf, de kalebas (drinkbus), de (levens)weg enz. De bezinningsteksten en gebedsvieringen waren daar rond opgebouwd. Onderweg hielden we telkens een ochtendgebed, een opstapje (met enkele zinvolle vragen om onderweg bij stil te staan) en een uitwisseling met een medepelgrim over het aangereikte thema van die dag. 's Avonds was er dan een gebeds- of eucharistieviering. Buiten onze groep waren er natuurlijk nog een hele hoop andere pelgrims, jong en oud. Toch groeit er een zekere onderlinge verbondenheid, over de taal- en cultuurgrenzen heen. We zijn immers samen op weg naar Compostela, wat onze persoonlijke motivatie ook is. Wat ook fijn was, was dat iedereen waar nodig een handje toestak: tafels afruimen, afwassen, ... Voor de maaltijden zelf hadden we de heuse luxe van een kookploeg. We hoefden ook enkel een dagrugzak te dragen, ook al gemakkelijker! Dat gaf ons meer energie voor de spirituele kant van de tocht. Deze pelgrimstocht was waarlijk een weg van **ontmoeting**: de ontmoeting met jezelf, met anderen en met de wereld. En ja, ook de ontmoeting met God, al is dat geen aparte weg. Je kan Hem juist ontmoeten in de diepte van deze drie ontmoetingen. Het feit dat de bus bij ons bleef, maakte ook dat we de hele afstand naar Compostela (zo'n 800 km vanaf de grens) konden afleggen. Grotendeels met de autocar, de rest- toch ruim 200 km – te voet. We volgden de historische "Camino Frances". Het was bij momenten zwaar, vooral door de warmte. Vroeg opstaan ook: om 6.30u. uit de veren! De soms grote slaapzalen moest je erbij nemen en veel comfort hadden we sowieso niet. Maar wellicht hoort dat ook bij het pelgrim-zijn: weg van huis en de veilige comfortzone!

Enkele dingen zijn me speciaal bijgebleven: de **solotocht**, waarbij het de bedoeling was dat we een halve dag alleen stapten. Deze tocht in stilte eindigde bij het **Cruz de Ferro**. Dit "ijzeren kruis" staat op een hoge staak te midden van een enorme steenhoop, op het hoogste punt van de Camino trouwens (ong. 1500m). Volgens een eeuwenoude traditie nemen pelgrims bij hun vertrek een steen mee. Als ze bij het kruis passeren, werpen ze hun steen daar neer. Een eenvoudig gebaar met nochtans een diepe betekenis... Wie dit wilde, kon daarna ook het sacrament van de verzoening ontvangen. Sterk! Ook de **duotocht** met het Emmaüsverhaal als rode draad vond ik heel inspirerend. Verder troffen mij de **aankomstrituelen** in Compostela. Er was eerst de symbolische wassing in het laatste riviertje voor aankomst in Compostela: het verleden van je afwassen om opnieuw te mogen beginnen... In een zuil met een grote handafdruk kon je ook je hand leggen: "mijn hand in Uw hand", verder het binnenkomen in de kathedraal, het omhelzen van het grote Sint-Jacobsbeeld, het bezoek aan de crypte waar zich het graf van Jacobus bevindt en waar we onze intenties konden neerleggen en het overhandigen van de schelp. Het waren zeer intense ervaringen! Deze tocht naar Compostela was een weg van heerlijke ontmoetingen!

W. F.